

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 257

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 aprilie 2015

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 54 din 24 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal	2–4
Decizia nr. 57 din 24 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal	4–7
Decizia nr. 58 din 24 februarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală	7–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 6 din 20 martie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 54**

din 24 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona Maria Pivniceru	— judecător
Puskas Valentin Zoltan	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 62.172/3/2011/a1 (346/2014) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 724 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se arată că persoanele care săvârșesc infracțiuni în formă continuată se află într-o situație juridică diferită de cea a persoanelor care comit infracțiuni concurente, motiv pentru care textele criticate nu contravin prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție. Se susține că diferențele existente între cele două forme infracționale vizează inclusiv obiectul acțiunilor și că acestea configurează situații juridice cu elemente particulare de identitate. Se mai arată că sancționarea concursului de infracțiuni și a infracțiunii continuate, conform dispozițiilor art. 36 alin. (1) și art. 39 din Codul penal, nu contravine politici penale a statului și că, de asemenea, calculul aritmetic la care se face trimitere în motivarea excepției nu este o problemă de constituționalitate. În acest sens, este subliniat faptul că, potrivit normelor penale anterior arătate, în cazul infracțiunii continuate sporul de pedeapsă este facultativ, în timp ce, în cazul concursului de infracțiuni, sporul este obligatoriu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 184/A din 17 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 62.172/3/2011/a1 (346/2014), **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat, potrivit prevederilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 3 decembrie 2010, într-o cauză referitoare la stabilirea vinovăției a doi inculpați sub aspectul săvârșirii infracțiunii de delapidare, cu consecințe deosebit de grave, în formă continuată.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că prevederile art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, creând discriminare între persoanele condamnate pentru săvârșirea de infracțiuni în formă continuată și cele condamnate pentru săvârșirea unor infracțiuni în concurs. Se susține că aceste categorii de persoane se află în situații juridice similare, ambele dând dovadă de perseverență infracțională. Se observă faptul că diferențele dintre infracțiunea continuată și concursul de infracțiuni constau doar în existența unei singure rezoluții infracționale și a unui singur subiect pasiv, în cazul infracțiunii continuate, și în existența mai multor rezoluții infracționale și a unei eventuale pluralități a subiectului pasiv, în cazul concursului de infracțiuni.

6. Se subliniază că, potrivit dispozițiilor art. 42 coroborate cu cele ale art. 34 din Codul penal din 1969, infracțiunea continuată și concursul de infracțiuni beneficiau de un regim sancționator similar. Or, conform art. 36 alin. (1) din Codul penal în vigoare, infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maximum se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii, respectiv cu cel mult o treime în cazul pedepsei amenzii, în timp ce, potrivit art. 39 alin. (1) lit. b) și c) din același cod, în caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, după care, atunci când s-au stabilit numai pedepse cu închisoarea, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite, iar când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite.

7. Se susține că textele criticate vin în contradicție cu noua politică penală a legiuitorului, care prevede un tratament sancționator mai blând în cazul infractorilor primari și al faptelor singulare, el înăsprindu-se în cazul pluralităților de infracțiuni.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că dispozițiile art. 35 și 36 din Codul penal nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât individualizarea judiciară a pedepsei se realizează potrivit criteriilor reglementate la art. 74 din Codul penal, iar obligativitatea adăugării la pedeapsa cea mai grea a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite pentru infracțiunile care compun concursul de infracțiuni, neprevăzută pentru infracțiunea continuată, nu conduce, în mod automat, la o inegalitate de tratament juridic între autorii concursurilor de infracțiuni și cei ai infracțiunilor continuate. Se subliniază faptul că, în cazul infracțiunii continuate, se poate aplica pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se poate adăuga un spor de maximum 3 ani, în cazul pedepsei închisorii, și de cel mult o treime, în cazul pedepsei amenzii.

9. Se arată că, cel puțin teoretic, este posibil ca o persoană care săvârșește o infracțiune continuată să fie condamnată la o

pedeapsă mai mare decât persoana care săvârșește un concurs de infracțiuni, în cazul în care persoanei condamnate pentru infracțiunea continuată îi este aplicată o pedeapsă spre maximum special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se adaugă un spor de 3 ani, în timp ce persoanei condamnate pentru concurs de infracțiuni îi sunt aplicate pedepse spre minimum special prevăzut de lege pentru infracțiunile săvârșite, sau chiar sub acest minim, în cazul reținerii de circumstanțe atenuante.

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că tratamentul penal stabilit în cazul infracțiunii continuate, apreciate de legiuitor ca prezentând un grad de pericol social ridicat, nu contravine principiului constituțional al egalității. Se observă, de asemenea, că pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal este dedusă, în prezenta cauză, prin compararea regimului juridic al infracțiunii continuate cu regimul juridic al concursului de infracțiuni, reieșind că acestea ar trebui să aibă un regim sancționator similar. Se conchide că o astfel de critică nu poate fi reținută, întrucât, prin Decizia nr. 362 din 24 septembrie 2013, Curtea Constituțională a statuat că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și raportarea concluziilor rezultate dintr-o astfel de comparație la dispozițiile și principiile Constituției.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins:

— Art. 35 alin. (1): *„Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.”;*

— Art. 36 alin. (1): *„Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii, respectiv cu cel mult o treime în cazul pedepsei amenzii.”*

15. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele criticate reglementează infracțiunea continuată și regimul sancționator al acesteia, adăugând la definiția similară consacrată prin art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 condiția săvârșirii infracțiunii împotriva aceluiași subiect pasiv. Prin urmare, potrivit actualei reglementări, infracțiunea continuată

constă în săvârșirea, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale și împotriva aceluiași subiect pasiv, de acțiuni sau inacțiuni, care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni, fiind, astfel, caracterizată prin unitate de subiect activ, unitate sub aspectul laturii subiective și, așa cum s-a arătat anterior, unitate de subiect pasiv. Din acest ultim punct de vedere, este de subliniat faptul că, potrivit art. 238 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când bunurile ce constituie obiectul infracțiunii se află în coproprietatea mai multor persoane sau când infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar subiectul pasiv principal este unic. Infracțiunea continuată se sancționează, conform art. 36 alin. (1) din Codul penal, cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii, respectiv cu cel mult o treime în cazul pedepsei amenzii.

17. Concursul de infracțiuni, reglementat la art. 38 din Codul penal, reprezintă o formă a pluralității de infracțiuni, alături de recidivă și de pluralitatea intermediară, care constă fie în săvârșirea a două sau mai multe infracțiuni de către aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele sau în comiterea unei infracțiuni pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni [concurș real, art. 38 alin. (1) din Codul penal], fie în comiterea de către aceeași persoană a unei acțiuni sau inacțiuni care, din cauza împrejurărilor în care au fost săvârșite sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni [concurș formal, art. 38 alin. (2) din Codul penal]. Concursul de infracțiuni se sancționează, conform prevederilor art. 39 și art. 40 din Codul penal. În acest sens, art. 39 alin. (1) din Codul penal prevede că, în caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică o pedeapsă, după cum urmează: a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață; b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite; d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii; e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).

18. Curtea constată că neconstituționalitatea prevederilor art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal este argumentată prin faptul că, în reglementarea infracțiunii continuate și a concursului de infracțiuni, legiuitorul pornește de la aceleași premise, respectiv perseverența infracțională de care dă dovadă autorul infracțiunii, însă ajunge la rezultate diferite, astfel încât tratamentul sancționator al infracțiunii continuate poate conduce, potrivit textelor criticate, la un spor al pedepsei de maximum 3 ani, în timp ce în cazul concursului de infracțiuni este vorba despre un spor obligatoriu de o treime din totalul pedepselor care alcătuiesc concursul.

19. Curtea reține că regimul sancționator diferit al celor două forme infracționale este justificat de diferențele de reglementare existente între infracțiunea continuată și concursul de infracțiuni. Infracțiunea continuată este o unitate legală de infracțiuni, în structura căreia se regăsește un singur subiect activ și o singură rezoluție infracțională, pe baza căreia sunt săvârșite mai multe

acțiuni sau inacțiuni, îndreptate împotriva aceluiași subiect pasiv, care prezintă fiecare în parte conținutul aceleiași infracțiuni. Concursul de infracțiuni reprezintă o pluralitate legală de infracțiuni, care se poate prezenta sub forma concursului real sau a concursului formal, în structura căreia intră un singur subiect activ, un singur subiect pasiv și două sau mai multe rezoluții infracționale (în cazul concursului real) sau realizarea conținutului mai multor infracțiuni (în cazul concursului formal). Prin urmare, Curtea nu poate reține că autorii infracțiunilor continuate se află în aceeași situație juridică cu cei ai concursului de infracțiuni. Cum aceștia nu sunt în situații juridice identice, Curtea constată că este pe deplin justificată opțiunea legiuitorului de a reglementa un regim sancționator diferit pentru cele două forme infracționale, aspect ce nu contravine dispozițiilor art. 16 din Constituție. De altfel, Curtea a subliniat, în mod constant, în jurisprudența sa, că pentru situații juridice diferite legiuitorul poate institui un regim juridic diferit, fără a încălca, în acest fel, principiul constituțional al egalității în

drepturi (a se vedea Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 276 din 24 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din data de 19 martie 2009).

20. De altfel, Curtea observă faptul că dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului și au fost adoptate conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, respectând principiul egalității în drepturi a cetățenilor (a se vedea Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015).

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate formulată de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București în Dosarul nr. 62.172/3/2011/a1 (346/2014) al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și constată că dispozițiile art. 35 alin. (1) și art. 36 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 57

din 24 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cecilian Morcov în Dosarul nr. 2.431/62/2014 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 783 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.060D/2014, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Adriana Constantinescu în Dosarul nr. 3.674/180/2014 al Tribunalului Bacău — Secția penală.

4. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de

5. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

6. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepției de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.060 D/2014 la Dosarul nr. 783 D/2014. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.060 D/2014 la Dosarul nr. 783 D/2014, care este primul înregistrat.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în această materie și se menționează că nu au intervenit elemente noi care să determine modificarea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

8. Prin Decizia penală nr. 97/C din 4 august 2014 și Decizia penală nr. 374/C/2014 din 14 octombrie 2014, pronunțate în dosarele nr. 2.431/62/2014 și nr. 3.674/180/2014, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalul Bacău — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Cecilia Morcov și Adriana Constantinescu în cauze având ca obiect soluționarea unor contestații la executare formulate de autorii excepției, prin care aceștia solicită modificarea unor pedepse care le-au fost aplicate conform prevederilor Codului penal din 1969.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât exclud de la beneficiul aplicării legii penale mai favorabile persoanele condamnate la pedepse penale mai mici sau egale cu maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunile săvârșite. Se susține că textul criticat generează situații în care persoane cărora le-au fost aplicate, potrivit dispozițiilor Codului penal din 1969, pedepse penale mai mici, ce nu depășesc maximul special prevăzut de Codul penal în vigoare pentru infracțiunile săvârșite, să execute pedepse mai mari decât persoanele condamnate pentru săvârșirea aceluiași infracțiuni, cărora le-au fost aplicate pedepse ce depășesc maximul special prevăzut de legea nouă, și care beneficiază de reducerea acestor pedepse, conform prevederilor art. 6 din Codul penal. Se mai invocă discriminarea pe criteriul aleatoriu al duratei judecării cauzelor penale, arătându-se că aceasta este influențată atât de conduita părților, cât și de cea a instanțelor de judecată și, în acest context, textul criticat creează discriminare între persoanele condamnate prin hotărâri definitive sub imperiul Codului penal din 1969, care au beneficiat de aplicarea dispozițiilor art. 15 ale acestui cod, și cele condamnate definitiv potrivit prevederilor Codului penal în vigoare, care sunt lipsite de acest beneficiu.

10. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalul Bacău — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că prevederile art. 6 alin. (1) din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată potrivit atribuțiilor sale

constituționale în materia legiferării, și reflectă politica penală existentă la momentul adoptării Codului penal în vigoare. Potrivit acesteia, legiuitorul a acordat prioritate principiului autorității de lucru judecat al hotărârilor judecătorești definitive, singura excepție fiind cea a aplicării legii penale mai favorabile în condițiile arătate în ipoteza normei criticate, condiții în care nu se încadrează autorul excepției. Prin urmare, se arată că restrângerea de către legiuitor a sferei aplicării legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor judecătorești rămase definitive sub imperiul legii vechi nu este de natură a încălca principiile constituționale și principiile de drept european invocate în cauză.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se susține că principiul legalității pedepsei impune ca aceasta să aibă susținere legală și după aplicarea ei, nefiind admisă executarea unei pedepse mai mari decât cea prevăzută în legea nouă mai favorabilă. Se arată că reglementarea în Codul penal a aplicării legii penale mai favorabile după rămânerea definitivă a cauzei este justificată de necesitatea asigurării unei egalități de tratament juridic între destinatarii legii penale, respectiv între persoanele condamnate potrivit legii vechi, persoanele care au săvârșit aceleași infracțiuni sub imperiul legii vechi, dar au fost condamnate definitiv conform dispozițiilor legii noi, și cele care au săvârșit aceleași infracțiuni după intrarea în vigoare a legii noi. Referitor la pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că diferența de tratament invocată de autorul excepției este justificată de situațiile juridice diferite în care se află cele două categorii de persoane condamnate arătate în critica de neconstituționalitate, unele fiind condamnate definitiv, potrivit prevederilor Codului penal din 1969, iar celelalte fiind judecate și condamnate conform dispozițiilor Codului penal în vigoare. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 437 din 8 iulie 2014.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, care au următorul cuprins: *„Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim”*.

16. Se susține că textele criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea

legii, art. 16 alin. (1) cu privire la egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 7 și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea pedepsei și la interzicerea discriminării și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție cu privire la interzicerea generală a discriminării.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, prin care a respins ca neîntemeiată această excepție și a reținut că dispozițiile legale criticate trebuie privite în coroborare cu cele ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

18. Curtea a observat că, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, a analizat o serie de critici identice aduse dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, iar cele statuate cu acel prilej se aplică *mutatis mutandis* și cauzei de față.

19. Astfel, Curtea a reținut că autorii excepției de neconstituționalitate critică încălcarea prin textul criticat a principiului retroactivității legii penale mai favorabile, identificând simultan, ca lege penală mai favorabilă, atât dispozițiile Codului penal, care a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, cât și dispozițiile art. 15 alin. 1 din Codul penal din 1969. În acest sens, Curtea a observat că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabilă, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013).

20. De asemenea, Curtea a observat existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, ce intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. S-a arătat că, în acest caz, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, se reduce la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite, dar și că în această ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate la aplicarea legii penale mai favorabile și alte drepturi sau valori constituționale care pot contracara parțial sau complet acest drept, precum principiul securității raporturilor juridice și principiul autorității de lucru judecat. S-a observat că, în realizarea acestui echilibru, legiuitorul a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

21. Curtea a observat, totodată, că textul criticat nu contravine dispozițiilor art. 7 paragraful 1 din Convenție, care prevede principiul retroactivității legii penale mai favorabile.

Acest principiu este încorporat în regula potrivit căreia, în cazul în care există diferențe între legea penală în vigoare la momentul comiterii infracțiunii și legile penale ulterioare adoptate înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele trebuie să aplice legea ale cărei prevederi sunt cele mai favorabile inculpatului (Hotărârea din 17 septembrie 2009 pronunțată în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* nr. 2, paragraful 109). Astfel, o lege penală nouă, care reduce sau atenuează pedepsele aplicabile, se aplică autorilor actelor până în momentul în care condamnarea lor dobândește autoritatea de lucru judecat.

22. Referitor la încălcarea prin textul criticat a prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității. În acest sens, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, precitată, Curtea a apreciat că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne, astfel, în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din noul Cod penal, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, sancțiunile aplicate acestora nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal actual.

23. În ceea ce privește pretinsa discriminare, invocată în cauza ce face obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, între persoanele care au săvârșit faptele sub imperiul legii vechi și au fost condamnate sub imperiul acestei legi și cele care, săvârșind faptele în aceleași condiții, nu au fost condamnate, urmând a li se aplica noile dispoziții, Curtea a constatat că aceste persoane nu se regăsesc în situații identice, unele persoane fiind condamnate definitiv la data intrării în vigoare a noii legi, altele nu, astfel că tratamentul juridic diferențiat este justificat și nu se poate vorbi despre existența unei discriminări.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Având în vedere argumentele anterior expuse, Curtea constată că nu poate fi reținută nici încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 14 din Convenție referitoare la interzicerea discriminării și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție cu privire la interzicerea generală a discriminării.

26. Pentru motivele arătate la paragrafele 18—22, Curtea constată că prevederile art. 148 alin. (2) privind integrarea în Uniunea Europeană nu au incidență în cauză.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate ridicată de Cecilia Morcov și de Adriana Constantinescu în dosarele nr. 2.431/62/2014 și nr. 3.674/180/2014 ale Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Bacău — Secția penală și constată că dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Tribunalului Bacău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 58

din 24 februarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Elena Rafailă, Alexandru Rafailă și Alexandru Constantin Rafailă în Dosarul nr. 881/333/2014 al Tribunalului Vaslui — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 802 D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale având ca obiect art. 278¹ din Codul de procedură

penală din 1969 și se arată că aceasta este aplicabilă *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, întrucât autorii excepției de neconstituționalitate formulează aceleași critici cu privire la prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, din perspectiva aceluiași temei constituțional. Se face, totodată, trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului, din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Greco împotriva României*, paragrafele 81—86, prin care instanța europeană a stabilit că existența unei căi de atac în care să fie verificată temeinicia și legalitatea soluției dispuse de procuror este suficientă pentru asigurarea dublului grad de jurisdicție în materie penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 50/CP din 9 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 881/333/2014, **Tribunalul Vaslui — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Elena Rafailă, Alexandru Rafailă și Alexandru Constantin Rafailă într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate de autorii excepției împotriva unei încheieri de cameră preliminară prin care a fost respinsă ca nefondată plângerea promovată de aceștia împotriva unei ordonanțe de scoatere de sub urmărire penală și de aplicare a unei sancțiuni cu caracter administrativ.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că lipsa unei căi de atac împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară, în cauzele în care nu s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, respinge plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată, admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după caz, pentru a pune în mișcare acțiunea penală și a completa urmărirea penală sau admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea ori, în cauzele în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă, verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, sancționează potrivit art. 280—282 din Codul de procedură penală actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii și: respinge plângerea ca nefondată, admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală sau admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea, este neconstituțională, încălcând principiul egalității în drepturi, dar și accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, prevăzute la art. 16 și art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

6. Se susține, totodată, încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 24 din Constituție referitor la dreptul la apărare, precum și cele ale art. 13 din Convenție cu privire la dreptul la un recurs efectiv.

7. Se arată, prin urmare, că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală contravin normelor constituționale ale art. 10, art. 11 și art. 20.

8. Pentru aceleași motive se susține încălcarea, prin textul criticat, a prevederilor art. 41, art. 44 și art. 47 din Constituție, precum și a dispozițiilor art. 51 și art. 129 din Legea fundamentală.

9. Se mai arată că prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală contravin principiului rolului activ al judecătorului și al procurorului, încălcând, în acest fel, dispozițiile art. 124 și art. 129 din Constituție.

10. **Tribunalul Vaslui — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit art. 129 din Constituție, reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor prin care judecătorul soluționează plângerile împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimite în judecată este atributul exclusiv al legiuitorului. Se susține că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite prin dispozițiile art. 341 din Codul de procedură penală, scopul ei fiind asigurarea celerității procesului penal.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Avocatul Poporului** susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere

accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Legea fundamentală și art. 6 din Convenție, întrucât acestea nu prevăd obligativitatea regulii posibilității de exercitare a căilor de atac în orice fel de cauză, iar, conform art. 129 din Constituție, căile de atac se exercită în condițiile legii. Se susține că eliminarea de către legiuitor a căilor de atac, potrivit textului criticat, este determinată de nevoia de a asigura celeritatea procesului penal. Se face, totodată, trimitere la Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 16 decembrie 1992, pronunțată în Cauza *Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33.

13. Referitor la pretinsa încălcare, prin dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, a principiului egalității în drepturi și, respectiv, a egalității în fața justiției, prevăzute la art. 16 alin. (1) și (2) și art. 124 alin. (2) din Constituție, precum și la art. 7 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, se arată că această critică nu poate fi reținută, întrucât textul criticat se aplică, în mod egal, tuturor subiectelor de drept care se încadrează în ipoteza normei. Se arată că textul criticat este similar art. 278¹ alin. 10 din Codul de procedură penală din 1969 și se face trimitere, în acest sens, la deciziile Curții Constituționale nr. 1.019 din 29 noiembrie 2012 și nr. 242 din 29 aprilie 2014. Se conchide că prevederile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu contravin dispozițiilor art. 11, art. 16, art. 20, art. 21 și art. 24 din Constituție și nici prevederilor art. 6 din Convenție. Se arată, de asemenea, că art. 10, art. 41 și art. 47 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă.*”

17. Se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 10 referitor la relațiile internaționale, art. 11 cu privire la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai, art. 51 referitor la dreptul de petiționare și art. 129 referitor la folosirea căilor de atac, precum și dispozițiilor art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la un recurs efectiv.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în

raport cu critici de neconstituționalitate similare. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate invocată, reținând că prevederile art. 341 alin. (6)—(8) din Codul de procedură penală reglementează soluțiile pe care judecătorul de cameră preliminară le poate dispune cu privire la admisibilitatea plângerii formulate împotriva soluției de neurmărire sau de netrimitere în judecată, soluții dispuse de către procuror, după cum în cauză a fost sau nu pusă în mișcare acțiunea penală și, totodată, dispun cu privire la împrejurarea că încheierea astfel pronunțată, cu excepția situației referitoare la cazul în care se dispune începerea judecării, este definitivă.

19. Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că faptul că, potrivit alin. (8) al art. 341 supus analizei, încheierea prin care s-a pronunțat una dintre soluțiile prevăzute la alin. (6) și la alin. (7) pct. 1, pct. 2 lit. a), b) și d) este definitivă, nu este de natură a afecta constituționalitatea dispozițiilor invocate, deoarece stabilirea competenței instanțelor judecătorești și instituirea regulilor de desfășurare a procesului, deci și reglementarea căilor de atac, constituie atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, s-a reținut că atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție fac referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”.

20. Prin urmare, Curtea a conchis că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală și nici accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, consacrate de art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu înlătură posibilitatea părților interesate de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilă prin lege, într-un termen rezonabil. S-a precizat că nicio prevedere a Legii fundamentale și a actelor normative

europene invocate de autorii excepției nu reglementează dreptul la exercitarea căilor de atac în orice cauză și că, astfel, așa cum a fost arătat mai sus, art. 129 din Constituție stipulează că părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac numai în condițiile legii.

21. Totodată, având în vedere natura cauzelor reglementate prin dispozițiile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, în care nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, ci soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată dispusă de procuror, Curtea a constatat că prevederile art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 la Convenție nu sunt aplicabile în cauză. De asemenea, s-a reținut că prevederile art. 13 din Convenție nu au aplicabilitate în cauză, întrucât dreptul la un recurs efectiv este distinct de dreptul la exercitarea unei căi de atac împotriva unei hotărâri judecătorești. Totodată, Curtea a constatat că eliminarea căilor de atac în această materie este justificată de caracterul special al procedurii instituite de prevederile art. 340 și art. 341 din Codul de procedură penală, legiuitorul urmărind să asigure celeritatea procedurii și obținerea în mod rapid a unei hotărâri definitive prin care să fie exercitat controlul judiciar cu privire la soluția procurorului.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei anterior arătate sunt aplicabil și în prezenta cauză.

23. Având în vedere cele arătate, Curtea nu poate reține încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în drepturi și nici că acesta contravine dispozițiilor constituționale ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 129 cu privire la folosirea căilor de atac.

24. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 10 privind relațiile internaționale, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 44 cu privire la dreptul de proprietate privată, art. 47 privind nivelul de trai și art. 51 referitor la dreptul de petiționare nu sunt incidente în cauză.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate formulată de Elena Rafailă, Alexandru Rafailă și Alexandru Constantin Rafailă în Dosarul nr. 881/333/2014 al Tribunalului Vaslui — Secția penală și constată că dispozițiile art. 341 alin. (8) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vaslui — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 februarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 6

din 20 martie 2015

Dosar nr. 186/1/2015/HP/P

Mirela Sorina Popescu — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Ana Maria Dascălu — judecător la Secția penală

Lucia Rog — judecător la Secția penală

Florentina Dragomir — judecător la Secția penală — judecător-raportor

Aurel Gheorghe Ilie — judecător la Secția penală

Simona Cristina Neniță — judecător la Secția penală

Anca Mădălina Alexandrescu — judecător la Secția penală

Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală

Geanina Cristina Arghir — judecător la Secția penală

Liliana Miu — magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de către Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 22.259/197/2013, prin care, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept **dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincriminării *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.**

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Liliana Miu, magistrat-asistent în cadrul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul procuror Cosmin Grancea, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei cu privire la obiectul Dosarului nr. 186/1/2015/HP/P, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în

materie penală, precum și cu privire la faptul că la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere ale Curții de Apel Alba Iulia, Curții de Apel Bacău, Curții de Apel București, Curții de Apel Constanța, Curții de Apel Cluj, Curții de Apel Craiova, Curții de Apel Galați, Curții de Apel Iași, Curții de Apel Oradea, Curții de Apel Pitești, Curții de Apel Ploiești, Curții de Apel Târgu Mureș, și Curții de Apel Suceava, cu excepția Curții de Apel Timișoara, precum și opinii scrise ale specialiștilor consultați, respectiv prof. univ. dr. Florin Stretanu, prof. univ. dr. Valerian Cioclei, Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și Academia Română — Institutul de Cercetări Juridice.

A mai arătat că, la 25 februarie 2015, a fost depus raportul întocmit de către judecătorul-raportor, care a fost comunicat intimaților inculpați, aceștia nedepunând concluzii scrise, și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la aceeași dată, în conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, care la data de 18 februarie 2015 a transmis punctul său de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, având cuvântul, a susținut concluziile scrise, depuse la dosar, arătând, în esență, că sunt întrunite condițiile admisibilității sesizării, iar, pe fond, a precizat că succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu are ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent și dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Președintele completului, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, președinte al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare asupra problemei de drept supuse dezlegării.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea din 7 ianuarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 22.259/197/2013, ce are ca obiect apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov împotriva Sentinței penale nr. 1.649 din 20 iunie 2014 a Judecătoria Brașov, Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori, în temeiul art. 476 alin. (1) raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: **dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului**

și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincriminării *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

II. Punctul de vedere al instanței care a formulat sesizarea

II.1. Cu privire la admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv: investirea cu soluționare cauzei ca ultimă instanță, în apel; de lămurirea modului de interpretare și aplicare a problemei de drept puse în discuție depinde soluționarea cauzei pe fond, problema de drept substanțial este susceptibilă de interpretări diferite; chestiunea de drept supusă dezlegării nu face obiectul unui recurs în interesul legii, iar asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja printr-o decizie întemeiată pe dispozițiile art. 471 din Codul de procedură penală sau pe dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

II.2. Referitor la problema de drept ce formează obiectul sesizării

Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori a considerat că succesiunea de acte normative referitoare la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, respectiv Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014, nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Argumentele învederate de instanța de apel în susținerea opiniei exprimate au vizat faptul că, anterior datei de 1 februarie 2014, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior era de 85 lei, conform Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 24 septembrie 2012, ordin ce nu a fost abrogat expres prin Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014, având în vedere că acesta din urmă, până la intrarea în vigoare (30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014), a fost abrogat înainte de a-și produce efectele prin Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014 (publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2014).

Totodată, a mai reținut că nu a operat o abrogare implicită a Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 nici prin intrarea în vigoare a dispozițiilor art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, întrucât prin norma penală menționată a fost modificat art. 123 din Legea nr. 46/2008 în sensul că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se va stabili anual prin lege, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură. Ca atare, acest text se referă la modalități ulterioare de stabilire a prețului mediu al unui metru

cub de masă lemnoasă pe picior și nu abrogă implicit norma legislativă anterioară (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012) care se aplică în continuare, până la stabilirea prin lege a unei valori a prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

III. Punctele de vedere exprimate de instanțele judecătorești

S-a transmis de către curțile de apel Alba Iulia, Bacău, București, Constanța, Cluj, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Târgu Mureș și Suceava că, în majoritate, judecătorii acestor instanțe au opinat în sensul că succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

IV. Opinia specialiștilor consultați

IV.1. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept supuse dezlegării este în sensul că faptele prevăzute în art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic nu sunt dezincriminate, neexistând o imposibilitate de stabilire a prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

IV.2. Prof. univ. dr. Florin Streteanu a opinat în sensul că succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, consecutivă intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012, nu a afectat aplicabilitatea Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior. Prețul urma a se calcula și după 1 februarie 2014 potrivit acestui ordin, astfel că nu se poate invoca dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 46/2008 — Codul silvic pe motivul imposibilității determinării unui element constitutiv (plafonul valoric al prejudiciului).

IV.3. Academia Română — Institutul de Cercetări Juridice a exprimat opinia în sensul că atât normele de trimitere, cât și normele de referire pot fi completate sub aspectul dispoziției sau al sancțiunii.

În cazul normelor de trimitere, modificările ulterioare ale noimei de împrumut nu mai influențează în niciun fel norma de trimitere, în timp ce, în cazul normelor de referire, modificările noimei complinitoare întregesc norma de referire, astfel că art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic sunt norme de referire aplicabile chiar dacă ordinul administrației centrale care răspunde de silvicultură nu mai este în vigoare, întrucât conținutul acestuia a fost întregit cu ultima normă complinitoare, urmând a se lua în calcul la stabilirea prejudiciului ultimul preț al unui metru de masă lemnoasă.

Dispozițiile art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic sunt norme penale incomplete al căror dispozitiv se completează cu prevederile actului normativ emis de autoritatea publică centrală privind pădurile.

IV.4. Prof. univ. dr. Valerian Cioclei a opinat în sensul că, în prezent, infracțiunile prevăzute de art. 108 și 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, comise după 1 februarie 2014, vor fi

încadrate ca infracțiuni de distrugere sau, după caz, furt (ori furt calificat), conform dispozițiilor noului Cod penal.

Infracțiunile prevăzute de art. 108 și 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic comise înainte de 1 februarie 2014 vor fi recalificate ca infracțiuni de distrugere sau, după caz, furt (ori furt calificat) conform dispozițiilor noului Cod penal. Pentru stabilirea legii penale mai favorabile vor fi comparate sancțiunile stabilite prin Legea nr. 46/2008 — Codul silvic pentru infracțiunile respective cu sancțiunile stabilite în Codul penal pentru infracțiunile corespondente.

V. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 148/C/132/III-5/2015 din 18 februarie 2015, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind problema de drept supusă dezlegării de către Curtea de Apel Brașov.

Totodată, în cadrul concluziilor depuse la dosarul cauzei Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a exprimat punctul de vedere în sensul că succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008. A susținut că, în aplicarea dispozițiilor din Codul silvic, ultimul ordin emis privind masa lemnoasă a fost Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012.

S-a mai arătat că, la data de 1 februarie 2014, odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal s-a stabilit că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior va fi stabilit în viitor printr-o lege, la propunerea autorităților publice centrale care răspund de silvicultură. Cu toate acestea, s-a învederat că prin Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 s-a abrogat Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012. Sub acest aspect, s-a menționat, pe de o parte, că termenul stabilit pentru intrarea în vigoare a acestui ordin era de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar, pe de altă parte, că anterior intrării sale în vigoare a fost abrogat Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014.

În raport cu împrejurarea că la data de 1 februarie 2014 nu a fost adoptată o lege în acest domeniu, a arătat că se impun anumite precizări referitoare la menținerea valabilității Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 după modificările legislative survenite.

Astfel, s-a apreciat că termenul folosit de legiuitor nu imprimă actelor normative emise în baza textului de lege mai sus arătat un caracter temporar, ci impune doar obligativitatea ca evaluarea necesității stabilirii unui alt preț al metrului cub de masă lemnoasă să se facă anual, cu atât mai mult cu cât în anii 2009 și 2013 nu a fost emis niciun act normativ în materie.

Prin urmare, a susținut că Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 nu are o valabilitate limitată în timp și, ca atare, nu și-a încetat valabilitatea nici prin intrarea în vigoare a dispozițiilor art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

VI. Jurisprudența națională în materie

Referitor la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, au fost identificate doar două hotărâri judecătorești care au dat o interpretare diferită succesiunii de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) în sensul că această succesiune a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincriminării *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Astfel, Judecătoria Brașov a reținut prin Sentința penală nr. 1.649 din 20 iunie 2006 că faptele incriminate în conținutul art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 nu mai sunt prevăzute de legea penală specială ca infracțiuni, întrucât lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii — criteriul de stabilire a valorii pagubei ce determină, prin quantumul ei, incriminarea faptei —, în condițiile în care a intervenit o abrogare implicită a Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 după adoptarea Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care în art. 202 pct. 8 prevede că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă se stabilește prin lege.

Având în vedere Decizia în interesul Legii nr. 12/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanța de fond a reținut că, întrucât numai o anumită valoare a pagubei produse poate atribui faptelor îndreptate împotriva fondului forestier (cu referire la art. 108 și art. 110 din legea specială) caracterul de infracțiune, nerealizarea quantumului acelei valori (lipsa unei reglementări care să stabilească prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă ca urmare abrogării Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012), ce constituie condiție pentru ca incriminarea să devină operantă, determină lipsa trăsăturii esențiale specifice laturii obiective a infracțiunilor la regimul silvic, respectiv neîntrunirea criteriului valoric necesar.

Ca atare, apreciind că Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 a fost abrogat prin adoptarea art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 ce statuează că prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă se stabilește prin lege (art. 123 din Legea nr. 46/2008) și, pe cale de consecință, că nu există o dispoziție legală care să stabilească quantumul valorii unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, a dispus achitarea inculpaților întrucât pentru faptele la regimul silvic reținute în sarcina lor (art. 108 și art. 110 din legea specială) a operat o dezincriminare.

În același sens s-a pronunțat și Judecătoria Sfântu Gheorghe prin Sentința penală nr. 69 din 10 iunie 2014, desființată prin Decizia penală nr. 452/Ap din 2 octombrie 2014 a Curții de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, ca urmare a admiterii apelului Parchetului de pe lângă Judecătoria Sfântu Gheorghe, prin care s-a dispus condamnarea inculpaților sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008, instanța de control judiciar apreciind că faptele nu au fost dezincriminate.

VII. Dispozițiile art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, ordinele nr. 3.283/2012, 76/2014 și 114/2014 ale ministrului mediului și pădurilor, respectiv ale ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură, dispozițiile art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în

aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și dispozițiile art. 4 din Codul penal supuse interpretării:**VII.1. Legea nr. 46/2008 — Codul silvic**

„Art. 108. — (1) Tăierea, ruperea, distrugerea, degradarea ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate, constituie infracțiune silvică și se pedepsește după cum urmează:

a) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;

b) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea prejudiciului produs nu depășește limita prevăzută la lit. a), dar fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a prejudiciului produs depășește limita prevăzută la lit. a);

c) cu închisoare de la un an la 5 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei;

d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea prejudiciului produs este de cel puțin 50 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, la data comiterii faptei.

(2) Limitele speciale ale pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu jumătate, în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:

a) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică ori paralizantă;

b) în timpul nopții;

c) în pădurea situată în arii naturale protejate de interes național;

d) de personal silvic.

(3) Tentativa se pedepsește.”

„Art. 110. — (1) Furtul de arbori doborâți sau ruși de fenomene naturale ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricăror altor produse specifice ale fondului forestier național constituie infracțiune și se pedepsește după cum urmează:

a) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă valoarea materialului lemnos sustras este de cel puțin 5 ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior;

b) cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta a fost săvârșită de cel puțin două ori în interval de un an, iar valoarea cumulată a materialului lemnos depășește valoarea prevăzută la lit. a);

c) cu închisoare de la un an la 5 ani, dacă valoarea materialului lemnos sustras este de cel puțin 20 de ori mai mare decât prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior;

d) cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă valoarea materialului lemnos sustras depășește de 50 de ori prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

(2) Limitele speciale ale pedepselor prevăzute la alin. (1) se majorează cu jumătate în cazul în care faptele au fost săvârșite în următoarele împrejurări:

a) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică ori paralizantă;

b) în timpul nopții;

c) în pădurea situată în arii naturale protejate de interes național;

d) de personal silvic.”

VII.2. Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 24 septembrie 2012

„Art. 1. — Se aprobă prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, în valoare de 85 lei.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 2.353/2011 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 756 din 27 octombrie 2011, se abrogă.”

VII.3. Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014

„Art. 1. — Se aprobă prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, în valoare de 101 lei.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 24 septembrie 2012, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării.”

VII.4. Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2014

„Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, se abrogă.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

VII.5. Art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal stabilește că art. 123 din Legea nr. 46/2008 va avea următorul cuprins:

„Art. 123. — Prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se stabilește anual, prin lege, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

VII.6. Codul penal

„Art. 4. — Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.”

VIII. Raportul asupra chestiunilor de drept supuse dezlegării

În cuprinsul raportului întocmit, judecătorul-raportor a concluzionat în sensul admisibilității sesizării formulate de Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, constatând îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a opinat, în interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, că succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect

imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin reglementarea în conținutul art. 475 din Codul de procedură penală a condițiilor de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, s-a prevăzut posibilitatea anumitor instanțe, printre care și curtea de apel, investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care atunci când constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Din analiza dispozițiilor legale menționate rezultă că sub aspectul admisibilității sesizării trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele arătate expres în norma de reglementare, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În ceea ce privește sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, se constată că este îndeplinită prima condiție privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță, aceasta fiind investită cu soluționarea apelului formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov împotriva Sentinței penale nr. 1.649 din 20 iunie 2014 pronunțate de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 22.259/197/2013 prin care s-a dispus achitarea inculpaților M. V., M. M. V., M. M. și J.F.B. pentru săvârșirea, în concurs real, a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier, prevăzută de art. 108 alin. (1) lit. b), alin. (2) lit. b) din Legea nr. 46/2008, și furt de arbori din păduri ale fondului național, prevăzută de art. 110 alin. (1) lit. b), alin. (2) lit. b) din Legea nr. 46/2008, cu aplicarea art. 33 lit. a) din Codul penal.

De asemenea, este realizată și cea de-a doua cerință referitoare la legătura dintre chestiunea de drept sesizată și soluționarea pe fond a apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, hotărârea prealabilă având în acest caz o influență directă asupra deciziei ce va fi dată de instanța de control judiciar (Curtea de Apel Brașov) cu privire la modul de dezlegare a raportului juridic de drept penal dedus judecării, sub aspectul aprecierii asupra incriminării în continuare a infracțiunilor privitoare la regimul silvic.

Se constată îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate a sesizării. Astfel, chestiunea de drept ce a făcut obiectul sesizării instanței nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, așa cum rezultă din Adresa nr. 148/C/132/III-5/2015 din 18 februarie 2015 a procurorului-șef Secție judiciară, Serviciul judiciar penal din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu prezenta chestiune de drept a fost determinată de succesiunea de acte normative care stabileau prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, modificarea prin art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal a dispozițiilor art. 123 din Legea nr. 46/2008 care impun obligația stabilirii acestui preț prin lege, fapt ce a determinat imposibilitatea stabilirii valorii unui metru cub de masă lemnoasă pe picior și, pe cale de consecință, dezincriminarea în concret a infracțiunilor prevăzute de art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Prealabil analizării pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul sesizării se impune a fi făcută precizarea că, după data formulării sesizării a fost adoptată Legea nr. 4/2015 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015.

După intrarea în vigoare a Codului penal (1 februarie 2014), în cuprinsul Legii nr. 46/2008 au fost incriminate, în continuare, în art. 108 faptele de: tăiere, rupere, distrugere, degradare ori scoaterea din rădăcini, fără drept, de arbori, puieți sau lăstari din fondul forestier național și din vegetația forestieră situată pe terenuri din afara acestuia, indiferent de forma de proprietate și în art. 110 fapta de: furt de arbori doborâți sau ruți de fenomene naturale ori de arbori, puieți sau lăstari care au fost tăiați ori scoși din rădăcini, din păduri, perdele forestiere de protecție, din terenuri degradate care au fost ameliorate prin lucrări de împădurire și din vegetația forestieră din afara fondului forestier național, precum și al oricăror altor produse specifice ale fondului forestier național.

Până la adoptarea Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior se stabilea, în conformitate cu dispozițiile art. 123 din Codul silvic anterior, prin ordin al conducătorului autorității publice centrale care răspundea de silvicultură.

Conform Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667 din 24 septembrie 2012, prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior era de 85 lei.

Prin art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a modificat conținutul art. 123 din Legea nr. 46/2008 și s-a stabilit că „Prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă se stabilește anual, prin lege, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

Ulterior, prin Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 8 februarie 2014, a fost aprobat prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la valoarea de 101 lei.

În art. 3 din ordinul menționat se prevedea că acesta intră în vigoare în termen de 30 de zile de la momentul publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar de la acest moment se abrogă Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012.

Anterior intrării în vigoare a Ordinului ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 (intrarea în vigoare fiind supusă unui termen de 30 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I) — ca urmare a modificărilor legislative intervenite prin adoptarea Legii nr. 187/2012 — prin Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 4 martie 2014, a fost abrogat Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014. Ca atare, dispozițiile acestui ordin nu au intrat în vigoare și nu au produs nicio consecință sub aspectul modificării valorii unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

Eficiența juridică a unui act legislativ (incluzând aici și ordinul emis de puterea executivă în baza unei delegări exprese și limitative de la puterea legiuitoare, denumită în doctrină *lege* în sens impropriu) încetează, în sensul că nu mai este aplicabil, atunci când este scos din vigoare, iar calea principală prin care se realizează aceasta este abrogarea, care poate fi tacită, totală sau parțială.

Indiferent de forma abrogării (tacită, totală sau parțială), actul legislativ care conține o asemenea dispoziție nu își produce efectul abrogator decât în momentul când a intrat în vigoare; așadar, actul legislativ își produce efectele până la momentul intrării în vigoare a actului abrogativ (o lege moare în momentul când naște eficiența legii abrogatoare).

Or, în situația prezentată, actul legislativ care conținea dispoziția abrogatoare nu a intrat în vigoare, fiind la rândul său abrogat printr-un act legislativ emis de aceeași autoritate publică centrală, act cu aceeași forță juridică.

Nici prin adoptarea art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu se poate susține că a intervenit o abrogare a Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012 în condițiile în care stabilește în conținutul art. 123 din Legea nr. 46/2008 nivelul actului normativ (*lege*) prin care urmează a se stabili anual prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior.

În acest context, al succesiunii de acte normative și al existenței unei dispoziții în legea specială, care obligă legiuitorul să stabilească anual prin lege prețul mediu al unui metru cub de material lemnos pe picior, fără o materializare în plan legislativ a acestei obligații la momentul formulării sesizării instanței supreme cu soluționarea chestiunii de drept suspusă dezlegării și în condițiile în care limita valorică este un criteriu de incriminare în cazul infracțiunilor la regimul silvic, s-a ridicat problema dezincriminării textelor privind infracțiunile prevăzute în art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 (*Codul silvic*).

În interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, aprecierea intervenirii dezincriminării unei fapte se face *in abstracto*, în sensul că aceasta operează doar atunci când fapta prevăzută de legea penală veche nu se mai regăsește sub nicio formă în legea nouă. Prin urmare, modificarea conținutului constitutiv al infracțiunii, având consecințe asupra domeniului de incidență a textului incriminator, nu atrage incidența legii de dezincriminare, ci doar incidența acesteia ca o lege penală mai favorabilă.

Or, după intrarea în vigoare a Codului penal (1 februarie 2014), legiuitorul a incriminat în continuare în art. 108 și art. 110 din Legea nr. 46/2008 faptele de tăiere ilegală de arbori din fondul forestier național și furt de arbori din fondul forestier național, dispoziții care se referă în mod explicit la evaluarea prejudiciului în raport cu prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior la data comiterii faptei, limita valorică fiind în continuare criteriu de incriminare, astfel cum s-a statuat și prin Decizia în interesul legii nr. 12/2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite.

Din analiza conținutului dispozițiilor art. 108 și art. 109 din Legea nr. 46/2008 rezultă că acestea sunt norme penale incomplete care se completează cu prevederile actului normativ emis în condițiile stabilite în art. 123 din legea specială (ordin al autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, respectiv lege) în baza propunerii autorității publice centrale care răspunde de păduri.

Pornind de la distincția făcută de doctrină între normele de trimitere și cele de referire (V. Dongoroz, *Drept penal*, filele 77—78, care a stabilit drept criteriu de separare raportul care se creează între norma de trimitere și norma de referire), în sensul că norma de referire se întregeste cu perceptul sau sancțiunea,

raportându-se la disciplinarea juridică stabilită de o altă normă, pe când norma de trimitere absoarbe complet disciplina juridică stabilită de norma împrumutată astfel că orice modificare ulterioară/interioară adusă normei împrumutate nu mai poate influența norma de trimitere, și în cazul infracțiunilor la regimul silvic (cu referire la art. 108 și 110) suntem în prezența unor norme de referire care se completează cu ordinul autorității publice centrale ce răspunde de păduri, respectiv cu dispozițiile din lege în baza propunerii autorității publice centrale ce răspunde de păduri și orice modificare a acestor acte normative influențează prejudiciul, ce determină prin quantumul său incriminarea faptei (în formă simplă sau agravată).

În concret, actul completator care va întregi norma de referire (textele art. 108 și art. 109 din Legea nr. 46/2008) este Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, iar începând cu 9 ianuarie 2015, norma completatoare o reprezintă Legea nr. 4/2015 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015.

Interpretarea că prin modificarea dispozițiilor art. 123 din Legea nr. 46/2008 în sensul celor enunțate a intervenit o abrogare implicită a Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, fapt ce ar conduce la imposibilitatea stabilirii prețului mediu pe metru cub de masă lemnoasă pe picior și, pe cale de consecință, la dezincriminarea faptelor la regimul silvic descrise în conținutul art. 108 și art. 110 din legea specială, nu poate fi primită întrucât, în lumina dispozițiilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 187/2012, în cazul abrogării normei completatoare, norma incompletă va păstra elementele preluate de la aceasta, (...) în forma existentă la data abrogării, în afară de situația în care legea dispune altfel.

Prin urmare, chiar dacă s-ar aprecia ca fiind abrogate dispozițiile Ordinului ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012, ele își produc efectele în virtutea îngăduinței noii legi care, în normele tranzitorii, a prevăzut în mod explicit că norma incompletă va păstra elementele preluate de la norma completatoare.

Având însă în vedere că prin Legea nr. 4/2015 pentru aprobarea prețului mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015, s-a modificat valoarea unui metru cub de masă lemnoasă pe picior, de la 85 lei la 115 lei, suntem în ipoteza intervenirii mai multor dispoziții cu caracter normativ, prin care s-a modificat criteriul de stabilire a valorii pagubei, ce determină prin quantum incriminarea faptei sau agravarea încadrării juridice, pentru faptele aflate în curs de judecată, se pune problema aplicării legii penale mai favorabile. Ca atare, majorarea valorii acestuia poate atrage, pentru cauzele aflate în curs de judecată, ce au ca obiect infracțiunile prevăzute de art. 110 din Legea nr. 46/2008, fie incidența dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, fie incidența dispozițiilor art. 5 din Codul penal, după caz.

În consecință, față de considerentele anterior expuse, în interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincriminarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

În temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov, Secția penală și pentru cauze cu minori, în Dosarul nr. 22.259/197/2013 prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, în sensul dacă succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) a avut sau nu ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț în prezent, cu consecința dezincrimării *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Stabilește că, în interpretarea dispozițiilor art. 4 din Codul penal, succesiunea de acte normative cu privire la prețul mediu al unui metru cub de masă lemnoasă pe picior (Ordinul ministrului mediului și pădurilor nr. 3.283/2012; art. 202 pct. 8 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal; Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 76/2014 și Ordinul ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură nr. 118/2014) nu a avut ca efect imposibilitatea stabilirii acestui preț și, pe cale de consecință, nu a condus la dezincrimarea *in concreto* a infracțiunilor de tăiere fără drept de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 108 din Legea nr. 46/2008, și de furt de arbori din fondul forestier național, prevăzută de art. 110 din Legea nr. 46/2008.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 martie 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI

DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,

Liliana Miu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

